

Een

‘Wilt u echt dat ik hem vermoord?’

De vraag bleef even in de lucht hangen.

Het vuur knisperde in de open haard van het luxueuze dakappartement dat uitkeek op het centrum van Teheran. Lichte regendruppels tikten zacht op de tegels van het balkon. De koude decemberwind gierde door de bomen en deed de ramen rammelen in de kozijnen. Het werd binnen even donker als buiten.

Mohammed Jibril keek naar de stad waar hij was geboren en hij hoorde de oproep tot gebed over de daken schallen. Hij wist dat hij niet moe zou moeten zijn, maar dat was hij wel. Hij was moe omdat hij steeds in andere bedden, in andere huizen en in andere steden moest slapen. Hij was moe omdat hij constant over zijn schouder moest kijken en tegelijkertijd de veiligheid van Yuri Gogolov in de gaten moest houden. Gogolov was de man die achter hem in de schaduw op zijn gemak een van zijn geliefde Cubaanse sigaren zat te roken.

‘U zult begrijpen,’ vervolgde Jibril, ‘dat u hiermee een oorlog uitlokt die helemaal uit de hand kan lopen.’

Er volgde een verontrustende stilte.

‘Bent u klaar voor een dergelijke oorlog?’ vroeg Jibril toen, misschien te bot.

Hij had direct spijt van zijn vraag toen er weer een ongemakkelijke stilte viel. Gogolov zat bewegingloos in de met fluweel beklede stoel. Hij keek naar de bergen, de minaretten en de schitterende lichten van de oude Iraanse hoofdstad en het eind van zijn sigaar gloeide op in het donker.

Air Force One taxiede snel over landingsbaan 18-36 'Lima'.

De gloednieuwe Boeing 747 steeg snel op en verdween, samen met vier F-15E Strike Eagle gevechtstoestellen, in de richting van de Atlantische oceaan. President James 'Mac' MacPherson keek uit het raam. Hij kon de lichten van het Barajasvliegveld in Madrid niet meer zien. Zelfs de lichten van de Spaanse hoofdstad kon hij op slechts zes kilometer hoogte niet meer zien. De topconferentie van de NAVO was afgelopen. Over een paar uur zou hij weer thuis zijn in het Witte Huis en dan zou hij de vraag moeten beantwoorden die iedereen bezighield: Wat nu?

Osama bin Laden was dood. Al-Qaeda en de Taliban waren uitgeschakeld. En nu was de oorlog in Irak, slechts drieënhalve week nadat hij was begonnen, ook afgelopen. Saddam Hussein was dood en lag begraven onder duizenden tonnen puin. Zijn zoons waren ook dood. Zijn moordlustige regime was omver geworpen. Zijn handlangers werden een voor een door het Amerikaanse leger opgepakt. Maar de president had zich nog nooit zo eenzaam gevoeld.

Het zou al moeilijk genoeg worden Irak opnieuw op te bouwen en te voorkomen dat het uiteen gescheurd zou worden zoals Bosnië, maar de president had nog meer aan zijn hoofd. De kranten stonden bol van de verhalen en geruchten over oorlogen. Er waren constant nieuwe dreigingen. Noord-Korea zou binnen een paar maanden zes tot tien kernwapens bouwen. Iran was, in samenwerking met Rusland, bezig met de bouw van een kernreactor die twee tot drie kernkoppen per maand kon produceren. Het leek erop dat Syrië en Iran vooraanstaande Iraakse militaire kopstukken en wetenschappers verborgen hielden. De NAVO was ernstig verdeeld. De VN was een grote puinhoop. De Democraten dreigden de beslissingen van het Witte Huis te blokkeren. En als klap op de vuurpijl hadden de FBI en het ministerie van Justitie de doodstraf geëist in de zaak tegen Stuart Morris Iverson. Dat was een van de meest ijzingwekkende spionagezaken in de geschiedenis, waarbij ook nog eens een van de beste vrienden van de president betrokken was; een man die een maand geleden nog minister van Financiën was geweest.

Intussen had Saoedi-Arabië geëist dat de Amerikaanse troepen het land onmiddellijk zouden verlaten. Bovendien was de OPEC

woedend omdat Amerika een oorlog tegen Irak was begonnen, en zij dreigde de oliekraan dicht te draaien als Amerika het land niet schadeloos zou stellen en er bij Israël niet op aandrong dat zij een Palestijnse staat zou erkennen. De president schudde zijn hoofd toen hij dacht aan de ultimatum's die werden gesteld door landen die hij net had gered van de oorlog – chemisch, biologisch of misschien zelfs wel een kernoorlog. Hij zou niet toegeven aan deze chantage, maar hij wist heel goed welke risico's hij nam. Het team dat hij persoonlijk had uitgekozen was op dat moment op weg naar Jeruzalem.

MacPherson was zestig jaar en hij had zich altijd jong gevoeld, tot een groep Iraakse moordenaars een maand daarvoor een aanslag op zijn leven hadden gepleegd. Nu merkte hij dat hij ouder werd. Hij slikte een handvol aspirines en spoelde die weg met een flesje water. Zijn hoofd bonste. Hij had vreselijke pijn in zijn rug en nek. De president had slaap nodig en tijd om zijn gedachten op een rijtje zetten. Het laatste waar hij behoefte aan had was een stijging van de olieprijs tot het niveau van 1973. De toekomst was niet te voorspellen, maar een ding was zeker: de afgrijselijke oorlog in Irak was niet het eind van de oorlog tegen het terrorisme. Het was nog maar het begin.

Als hij het bevel gaf voor een aanslag, maakte Jibril het liefst gebruik van de anonimiteit van een internetcafé.

Niemand zou hem lastigvallen en niemand kon hem traceren. Bovendien was het met 25.000 rial – zo'n twee euro – per uur, goedkoper dan zijn satelliettelefoon.

In Teheran alleen waren al meer dan vijftienhonderd cybershops. Sinds Mohammad Khatami in 1997 tot president was verkozen en hij de beginnende internetcultuur zijn zegen had gegeven, was die sector enorm gegroeid, maar de onbuigzame radicale religieuze leiders stonden er nog steeds wantrouwend tegenover. In 2001 hadden ze vierhonderd zaken gedwongen te sluiten omdat ze niet de juiste vergunningen hadden, de islamitische wet overtraden en handelden in 'Westerse verloedering'. Ze hadden er bij de overheid op aangedrongen internetcafés te verbieden voor jongeren onder de achttien jaar, maar hierdoor was het idee van een elektronische periscoop die op het Westen was gericht alleen maar aan-

trekkelijker geworden en er werd meer en meer gebruik gemaakt van het internet.

De kogelwerende auto sloeg af en Mohammed Jibril vroeg zijn chauffeur hem af te zetten bij het Caspian Cyber Cafe aan de Engelablaan, tegenover de universiteit van Teheran. Even later logde hij in en verstuurde zes gecodeerde e-mails. Daarna surfte hij naar de homepage van Harrods. Hij vond al snel wat hij zocht: Harrods chocoladerepen met Franse cognac – twaalf apart verpakte melkchocoladereepjes met Harrods ‘Fine Old’ cognac. Gemaakt van de beste Zwitserse chocola. 100gr. Hij klikte op ‘kopen’, typte de adresgegevens in, betaalde met een gestolen creditcard en verliet de site. Nu kon hij alleen nog maar wachten en hopen dat de berichten op tijd aankwamen.

De ogen van de hele wereld waren gericht op Jon Bennett.

Bennett was een adviseur van de president en de ontwerper van het nieuwe Arabisch-Israëliëse vredesplan. De dag ervoor – zondag 26 december – had er een artikel over hem in *New York Times* gestaan, waarin hij werd beschreven als de ‘voorman van vrede’. Nu werd hij continu gevolgd door de media en er stond meer op het spel dan ooit tevoren.

De president wilde minder aandacht voor oorlog en meer voor vrede, voor de wederopbouw van Irak en de uitbreiding van vrije markten en vrije verkiezingen in het Midden-Oosten. Het Pentagon en de CIA waren ervan overtuigd dat Syrië en Iran de volgende aandachtsgebieden waren, maar het ministerie van Buitenlandse Zaken en het politieke team van het Witte Huis waren het daar niet mee eens. Het was tijd om Israël en de Palestijnen om de tafel te krijgen en eindelijk het vredesverdrag af te sluiten waar Jimmy Carter aan begonnen was door in 1977 met Menachem Begin en Anwar Sedat in Camp David bij elkaar te komen, en waar Clinton aan begonnen was toen hij in 2000 met Barak en Arafat in gesprek was gegaan. ‘Gezegend zijn de vredestitelers,’ hadden zij hem verteld en de president had naar hen geluisterd.

Bennett was er niet zo zeker van dat dit het juiste moment was en of hij wel de juiste keuze was. Hij had er nooit om gevraagd ‘voorman van vrede’ te worden. Hij had deze baan nooit gewild, maar de president had erop aangedrongen. Hij had het verdrag nodig. Nu. En Bennett had niet kunnen weigeren.

Jonathan Meyers Bennett was veertig jaar en een van de jongste en meest succesvolle handelaars op Wall Street. Hij had alles; een diploma van de universiteit van Georgetown; een Mastersdiploma van Harvard; een kantoor op de achtendertigste verdieping met uitzicht op Central Park; een mosgroene Jaguar XJR voor zaken; een rode Porsche Turbo voor zijn vrije tijd; een salaris van zeven cijfers en daar bovenop opties en bonussen; een aandelenpakket en pensioenfonds met een waarde van enkele miljoenen; een dakappartement in Greenwich Village, in de buurt van de universiteit van New York, waarvoor hij anderhalf miljoen dollar had betaald; kasten vol Zegnakostuums; en het uiterlijk van Matt Damon.

Er waren niet veel mensen op Wall Street die deze jonge man goed kenden, maar alle vrouwen op zijn kantoor hadden het over hem. Hij was een meter tachtig, had kort donker haar en grijs-groene ogen en dankzij de orthodontist had hij nu ook een perfecte glimlach. Hij was op kantoor ooit uitgeroepen tot meest geschikte vrijgezel, maar dat was maar ten dele waar. Hij was vrijgezel, maar niet zo geschikt. Hij ging van tijd tot tijd uit, maar al zijn collega's wisten dat hij met zijn werk getrouwd was. Hij werkte gewoonlijk zes dagen per week, twaalf tot veertien uur per dag. Het enige wat er veranderd was toen hij in het Witte Huis kwam werken, was dat hij nu ook op zondag op kantoor verscheen om naar *'Meet the Press'* te kijken en plannen te maken voor de komende week.

Voordat hij naar Washington was verhuisd, was Bennett de directeur geweest van Global Strategix, een van de grootste bedrijven van Wall Street. GSX was gedeeltelijk strategisch onderzoeksbureau en gedeeltelijk participatiemaatschappij en gaf advies aan fondsen en beheerde het Joshua Fonds dat 137 miljard dollar aan aandelen bezat. Het bedrijf had de reputatie van een belangrijk alarmsysteem dat al lang van tevoren problemen aan ziet komen. Daarnaast stond het erom bekend dat het altijd goede investeringskansen zag in beginnende bedrijven die explosief groeiden en kapitalen opleverden. De meeste successen waren te danken aan Bennett. Hij had een zesde zintuig waarmee hij de verborgen schatten opspoorde en hij genoot van de speurtocht. Op zijn bureau stond een bordje met daarop: 'Ik ben niet de rijkste man in de rijkste stad in het rijkste land ter wereld, maar morgen is er weer een dag.' Dat was Bennett in een notendop.

Dat 'morgen' had alleen verkeerd uitgepakt. Plotseling was hij weg van Wall Street, weg bij GSX, werkte hij voor het Witte Huis

en zat hij in een vliegtuig van de Amerikaanse overheid, op weg naar het Heilige Land. Het was op zijn zachtst gezegd onwerkelijk, maar er zat ook een goede kant aan: nu had hij de kans het verdrag te sluiten waar hij al jaren over had geschreven. En Bennett was vastbesloten dat hij zou slagen.

‘Hé, voorman, zijn we er al?’

Erin McCoy wreef de slaap uit haar ogen. Ze zette haar stoel rechtop en maakte zich klaar voor de landing. Erin was al jaren een waardevolle collega van Bennett en ze had hem de afgelopen vierentwintig uur constant geplaagd met het artikel dat over hem geschreven was. Nadat ze opgestegen waren, had ze de piloot gevraagd de Amerikaanse delegatie welkom te heten, inclusief ‘onze eigen Jon Bennett, de voorman van vrede’. Ze had zelfs roodwit-blauwe vlaggetjes opgehangen met daarop de tekst: ‘We gaan ervoor, man.’

‘Ik lach me slap, McCoy.’

‘Pas jij maar op.’ Ze glimlachte.

Bennett keek weer uit het raam en probeerde er niet aan te denken hoe mooi McCoy eruit zag in haar zijden blouse met zwarte wollen rok. Bennett vond haar een heel knappe vrouw. Waarom was ze bij de CIA gaan werken als ze gemakkelijk model had kunnen worden? Ze was een meter zeventig en had kastanjebruin haar dat tot op haar schouders hing. Haar huid was licht gebruind, ze had schitterende groene ogen en een perfect gebit. Daarbij was ze ook nog eens een perfecte schutter met zes verschillende wapens, inclusief haar favoriete 9mm Beretta die ze altijd bij zich droeg. Hoe was het mogelijk dat ze nog vrijgezel was?

‘Wil je me een schema aangeven?’ vroeg Bennett.

‘Oké,’ antwoordde McCoy en ze haalde een paar blaadjes uit haar map. ‘De voorman van vrede landt om zeven uur op maandag 27 december. Hij spreekt met de Palestijnen en de Israëli’s, redt de wereld, viert Oud en Nieuw in Cancúne en schrijft een vette cheque uit voor zijn knappe assistente die zijn leven, en zijn baan, heeft gered.’

Bennett wilde niet lachen, maar dat viel niet mee.

‘Ik weet niet hoe ik zonder je zou moeten leven, McCoy,’ zei hij, terwijl hij de blaadjes uit haar hand griste. ‘Maar geloof me, ik zou wel een manier bedenken.’

De webmaster in Londen herkende het e-mailadres direct.

Dit was geen bestelling voor chocolaatjes. Ze wist dat het dringend was en stuurde hem snel door naar de bestelafdeling van Harrods en logde in op AOL om een cadeauwinkel op de rots van Gibraltar te e-mailen.

Een half uur later reden ze op snelweg 1 richting Jeruzalem.

Ze reden door de stromende regen langs grote groene borden in drie talen: Hebreeuws, Arabisch en Engels. Ze passeerden verroeste overblijfselen van auto's die in de oorlog van 1948 verwoest waren, en afslagen die een paar duizend jaar terug in de tijd leken te gaan naar Bijbelse steden als Jaffa, Bethlehem en Jericho.

Twee blauw met witte Israëliische politiewagens reden voor hen uit. Achter hen reden er nog twee. Daar tussenin reden een zwarte Lincoln Town Car met het voorbereidingsteam van de ambassade, twee kogelwerende Cadillac limousines, twee zwarte Chevy Suburbans met zwaar bewapende agenten van de afdeling diplomatieke beveiliging van het ministerie van Buitenlandse Zaken, en vier busjes met journalisten die de historische woorden en beelden zouden doorgeven aan een wereldwijd publiek dat wanhopig smachtte naar goed nieuws uit het door oorlog verscheurde Midden-Oosten.

In de eerste limousine – met de codenaam 'Globe Trotter' – zaten de minister van Buitenlandse Zaken en zijn assistenten. Bennett en McCoy zaten in de tweede limousine, die Snapshot was genoemd, samen met twee oude vrienden wiens wijsheid ze hard nodig hadden. Het waren Dmitri Galishnikov, de directeur van de snel groeiende Israëliische olie- en gasmaatschappij Medexco en dr. Ibrahim Sa'id, de vriendelijke directeur van PPG, de Palestijnse Aardoliegroep, die een kapitaal had verdiend in de Golf en nu de aandacht had van iedereen uit de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook.

'Juffrouw Erin, u lijkt wel een engel; net als mijn vrouw op onze trouwdag,' zei Galishnikov. 'En jij, voorman, ziet er vreselijk uit.'

Iedereen lachte, behalve Bennett.

'Maar even serieus: hoe voel je je, Jonathan?' vroeg Sa'id. 'We hebben ons ernstig zorgen om je gemaakt. Het is een wonder dat je nog leeft.'

Dat was inderdaad een wonder. De laatste keer dat ze elkaar ontmoet hadden, waren ze aangevallen door Iraakse terroristen. Bennett was van dichtbij geraakt door twee kogels. Hij was bijna doodgebloed terwijl hij door een traumahelikopter naar medisch centrum Landstuhl in Duitsland werd gebracht. Het was nu drie weken later en hij was nog steeds niet helemaal de oude.

‘Het gaat de ene dag beter dan de andere.’ Bennett haalde zijn schouders op. ‘Maar ik ben blij dat ik jullie weer zie.’

‘Dat is wederzijds, mijn vriend,’ zei Sa’id gemeend. ‘En hoe gaat het met je moeder?’

McCoy zag dat Bennett nerveus ging verzitten.

‘Nou, ze is er niet bepaald blij mee dat ik weer ben weggegaan. Pa’s hartaanval, de begrafenis, wat er met mij is gebeurd... Ze heeft veel meegemaakt, maar ze slaat zich er dapper doorheen. Als we terug zijn, ga ik een paar dagen naar Orlando om bij haar te zijn.’

‘Dat is heel goed,’ zei Sa’id met een glimlach. ‘Je bent een goede zoon.’

Bennett wist niet of hij daar wel gelijk in had, maar hij zei niets.

Er kwam een e-mail aan in een klein cadeauwinkeltje op Gibraltar.

Het werd direct doorgestuurd naar een houtsnijder in Gaza. Daar werd het al snel opgemerkt door een keurig geklede man met de naam Khalid al-Rashid. Voor elk ander mens was de e-mail niet meer dan een bericht van een oud familielid vanaf een vakantieadres, maar voor de op twee na machtigste man in Palestina kon het maar een ding betekenen: hij zou zijn lotsbestemming gaan vervullen.

De autocolonne arriveerde aan de voet van de heuvels bij Jeruzalem.

Die avond zou de Amerikaanse delegatie twee hele verdiepingen van het King David hotel innemen. Daar konden ze uitkijken over de Tempelberg, de stenen muren van de oude stad en daarach-

ter de Olijfberg. De volgende dag zouden ze lunchen met David Doron, de minister-president van Israël. Binnenkort zouden ze in Gaza Stad uitkijken over de stormachtige Middellandse Zee en koffie drinken en baklava eten met de Palestijnse leider Yasser Arafat en zijn zelf uitgekozen opvolger, minister-president Mahmoud Abbas, beter bekend onder zijn schuilnaam Abu Mazen.

Het zou een lange dag worden. De hele ochtend zouden ze bezig zijn met diplomatieke formaliteiten en beleefdheden. Daarna zouden ze linzensoep en lamsvlees eten tot ze geen pita meer konden zeggen. Na de lunch zouden ze ter zake komen.

De kern van het verdrag was de ontdekking van het zwarte goud diep onder de Middellandse Zee. Deze enorme vondst van olie en gas zou onvoorstelbare rijkdom kunnen opleveren voor elke moslim, christen en Jood in heel Israël en Palestina. De boodschap die de delegatie namens de Amerikaanse overheid kwam brengen, was gedurfd en direct: beide partijen moesten eeuwenlange bittere, gewelddadige vijandschap naast zich neerleggen om dit vredesverdrag waar te kunnen maken. Beide partijen moesten samenwerken bij het boren, pompen, raffineren en vervoeren van de pas gevonden aardolie. Beide partijen moesten met elkaar samenwerken om een nieuwe, dynamische economie op te richten om deze ongelooflijke kans aan te grijpen. Dan – en alleen dan – zou de Amerikaanse overheid hen miljarden dollars willen lenen zodat ze deze droom waar zouden kunnen maken.

Bennetts 'olie voor vrede'-plan was zeker controversieel. De discussie ging nu niet meer over hoe het land verdeeld moest worden, maar over een gezamenlijke visie op economische groei en nieuwe rijkdom. Het Witte Huis had in het geheim geënquêteerd en was erachter gekomen dat 63 procent van de Palestijnen voor het plan was, hoewel 71 procent tegen de Amerikaanse ingreep in Irak was. Wat de overheid nog het meest zorgen baarde, was dat 14 procent – de militante Islamitische minderheid – alles zou doen om het Amerikaanse vredesplan tegen te houden.

Het draaide allemaal om Yasser Arafat. Hij had de ontdekking van de aardolie herhaaldelijk 'een geschenk van God aan onze mensen' en 'een sterke basis voor een Palestijnse staat' genoemd. De grote vraag was: zou de eenentachtigjarige Arafat, met het eind van zijn leven in zicht, bereid zijn vrede te sluiten met de Joden? Daar was nog niemand zeker van, en dat was de reden waarom Bennett en zijn team ter plekke waren.

Khalid al-Rachid was geboren op 6 juni 1967.

Op die dag was ook de oorlog begonnen die de Joden 'de Zesdaagse Oorlog' noemden en de Arabieren 'Al Nakhbah', of in het Nederlands: 'de Catastrofe'.

Al-Rachid woonde boven een houtsnijdersatelier, maar hij maakte geen souvenirs voor toeristen, zoals zijn vader had gedaan tot hij in februari 1988 werd doodgeschoten door Israëlische soldaten tijdens de eerste intifada; de Palestijnse opstand tegen de Israëlische bezetting. Khalid al-Rachid had zich opgewerkt in de beveiligingsorganisatie van Arafat. Eerst had hij als loopjongen gewerkt, toen als chauffeur, daarna als bodyguard en nu als het hoofd van Arafats persoonlijke beveiliging.

Nu was al-Rachid degene die Arafat beschermde tegen alle binnenlandse en buitenlandse dreigingen. Hij was ook degene die Arafats beveiligingsteam had uitgezocht, ondervraagd, getraind en hen nu beloofde of strafte al naar gelang van hun loyaliteit tegenover hem en zijn doel: de bevrijding van alle Palestijnen. En hoewel Israël noch Amerika het had kunnen bewijzen, koos hij ook elke zelfmoordcommando uit die over de grens glipte en een Israëlich café, pizzeria, busstation of basisschool inliep om zich daar op te blazen, waarbij hij zoveel mogelijk Joodse slachtoffers maakte, om vervolgens voor eeuwig bij Allah zelf te zijn.

Maar dit was anders. Nu de minister van Buitenlandse Zaken en de Amerikaanse delegatie op weg waren naar Jeruzalem en de hele wereld toekeek, zat al-Rachid in het huis van zijn vader en dacht hij het ondenkbare.

Voor de autocolonne lag controlepost Erez.

De Gazastrook. Niemandland.

In deze strook van vijf kilometer breed en vijftien kilometer lang, woonden meer dan een miljoen mensen, waarvan de helft nog geen vijftien jaar was, en in de komende tien jaar zou de bevolking verdubbelen. Zestig procent van de mannen was werkloos. De meeste gezinnen woonden onder afgrijselijke omstandigheden in vluchtelingenkampen. Dit gebied was een broedplaats voor Islamitisch fundamentalisme en overal borrelde haat tegen

Israël en Amerika die elk moment, zonder waarschuwing, kon uitbarsten.

De colonne verminderde snelheid en Bennett voelde zijn hart wat sneller gaan kloppen. Nerveuze Israëlische soldaten met geladen M16's openden de stalen hekken en leidden hen langs betonnen bunkers, wachttorens, zoeklichten en hekken met prikeldraad. Grenswachten in Humvees en legerjeeps hielden hen scherp in de gaten. Het was een griezelige ervaring: ze verlieten Israël en begaven zich in het gevaarlijkste en dichtst bevolkte deel van de wereld.

Minister Tucker Paine van Buitenlandse Zaken nam op.

Bennett wilde hem inlichten over zijn gesprek met Ibrahim Sa'id en Paine wilde graag geïnteresseerd overkomen. Paine was niet blij met het artikel over Bennett dat in *New York Times* had gestaan en waarin Bennett, en niet hijzelf, als brein achter het plan was afgeschilderd. Hij wist zeker dat zijn anonieme citaten het juiste effect hadden gehad en Bennett erop hadden gewezen wie de baas was. Maar hij moest voorzichtig zijn. De president had een blind vertrouwen in Bennett en Paine wilde niet nog dieper in de problemen raken.

Tucker Paine was op deze missie gestuurd zodat hij Arafat kon vertellen hoe hevig hij had geprotesteerd tegen de plannen van de president om Irak aan te vallen. Wie zou Arafat beter kunnen benaderen dan een minister die bijna was ontslagen omdat hij het niet eens was met het beleid van de president; een beleid dat Bagdad in as had gelegd en de Atlantische organisatie uit elkaar had gescheurd?

Er was niet veel tijd meer.

Maar al-Rachid kon niet meer helder nadenken. Hij wist wat ze wilden. Daar liep hij al maandenlang over na te denken, maar de gevolgen waren onvoorstelbaar.

De Amerikaan bracht een ter dood veroordeling van de Palestijnse revolutie met zich mee. Dacht hij dan echt dat hij ze allemaal kon omkopen? Had de Amerikaan geen idee waar deze revolutie

over ging en wat het vuur brandend hield? Waarom zouden ze die heiden niet uitschakelen en een boodschap overbrengen aan de hele wereld? Maar wie was er nu eigenlijk erger: de heiden of de verrader?

Hoe kon hij dit doen? Hoe kon hij ook maar overwegen met deze mannen in gesprek te gaan? Hoe kon hij ook maar overwegen een verdrag te sluiten met deze duivels? Hoe kon hij de martelaars – en het bloed van al-Rachids vader – verraden nu hun broeders in Bagdad waren uitgemoord? En met welk doel? Om de Palestijnen rijk te maken? Om hun zoons dik en gelukkig te maken? Om hun dochters de mogelijkheid te geven Starbucks-koffie te drinken, naar Britney Spears te luisteren en bij Victoria's Secret te winkelen? Al-Rachid las de e-mail nog eens door. Hij wist wat het antwoord zou moeten zijn. Nu kon hij geen kleine meisjes sturen om het recht te laten zegevieren. Het moment was gekomen om het zelf te doen.

De colonne reed door Beit Lahiya.

Op elke grote kruising stonden mannen van de PA, de Palestijnse overheid, maar Bennett voelde zich er niet veiliger door. De PA stond bekend als de meest disfunctionele schijnoverheid ter wereld. Het was Arafats persoonlijke eigendom en stond onder zijn bevel. Als Arafat zei dat iemand veilig was – en als hij dat meende – dan was hij dat waarschijnlijk ook. Zo niet, dan kon hij maar beter maken dat hij weg kwam. Daarom waren er op strategische punten langs de route, als aanvulling op de Palestijnse politie, ook zwaar bewapende Amerikaanse agenten aanwezig. De beveiliging was sinds het bezoek van president Clinton in december 1998 niet meer zo streng geweest. Er waren veel mensen die Amerika haatten, maar ze hoopten ook dat de Palestijnse staat nu realiteit zou kunnen worden.

Ze waren samengekomen in het commandocentrum van het Witte Huis.

Nationaal beveiligingsadviseur Marsha Kirkpatrick en Bob Corsetti, stafchef van het Witte Huis, zaten met een kop koffie naar

de live beelden te kijken. Er stond een camera op het dak van een hotel vlakbij het hoofdkwartier van de PLC en die zond beelden uit van de autocolonne die door de Salah El Dinstraat reed. Ondanks de hekken en de Palestijnse beveiligingsdienst liep de straat vol toeschouwers. Even later zagen ze de colonne door de Omar El Mukhtarstraat rijden. Hij passeerde de Grote Moskee aan de rechterkant en de Welaya Moskee aan de linkerkant. Net na de Jamal Abdel-Nasserstraat reed de colonne eindelijk door het hek van het PLC-gebouw. Er hingen een paar Palestijnse vlaggen te wapperen in de koude wind. Op het culturele centrum Rashad Shawa, stond een camera van CNN die de colonne filmde terwijl die een enorme binnenplaats op reed. Er stonden twee gebouwen van glas en staal aan de linker- en rechterkant. Daar tussenin stond het hoofdgebouw van drie verdiepingen met een tien meter grote gouden koepel. De voertuigen reden over de oprit en stopten achter de lage betonnen muren die moesten voorkomen dat Israëliëse tanks het gebouw binnen zouden rijden om de Palestijnse overheid in een keer uit te schakelen. Er sprongen DSS-agenten uit de achterste auto. Een deel van hen ging om de limousine heen staan en de rest controleerde de omgeving.

‘Globe Trotter is veilig,’ meldde Doug Lewis, hoofdagent van de DSS, aan zijn team.

‘Blueprint, veilig.’

‘Foghorn, veilig.’

‘Perimeter Eén, veilig.’

‘Perimeter Twee, veilig.’

‘Rooftop teamleider, veilig.’

‘Snapshot, veilig.’

‘Begrepen. We zijn er klaar voor.’

Agent Lewis stapte uit de voorste limousine.

Hij hield de deur open voor minister Paine, die de codenaam ‘Sunburn’ had gekregen omdat hij een spierwitte huid had. De minister werd opgewacht door microfoons en flitsende camera’s van journalisten, maar hij glimlachte en zwaaide alleen maar. Bennett stapte uit de auto en keek toe hoe Paine zijn Brooks Brothersjas dichtknoopte, zijn rode zijden stropdas recht deed en met Lewis en twee andere DSS-agenten over de binnenplaats liep.

Het was nog een flink stuk lopen: bijna veertig meter langs drie marmeren fonteinen en een enorme bronzen replica van de Rotskoepel in Jeruzalem naar de trap van het hoofdgebouw.

Bennett, McCoy en de anderen moesten volgens het strenge protocol buiten blijven wachten tot de staatsman handen had geschud en naar binnen was gegaan. Bennett keek over de auto heen en zag Arafat in een rolstoel naar buiten komen. Naast hem liep minister-president Abu Mazen met zijn kenmerkende grijze haar, grijze snor en bril.

Arafats rolstoel werd gereden door het altijd aanwezige hoofd van de beveiliging, Khalid al-Rachid. Het viel Bennett op hoe klein Arafat was – ongeveer een meter zeventig – en hoe oud hij eruit zag. Zijn dunner wordende grijze haar was achterover gekamd en zat voor het grootste deel verborgen onder zijn kenmerkende zwart-wit geblokte *kaffiyeh*. Hij was afgefallen. Op zijn bleke, magere gezicht zaten stoppels – waarom zou je je scheren voor de Amerikanen? – en zijn onderlip en handen beefden licht door de ziekte van Parkinson.

In het blad Forbes had gestaan dat Arafat 1,3 miljard dollar bezat. Dat was moeilijk te geloven. Voor het eerst was Bennett blij dat hij hier was. Hij was gefascineerd door deze vreemde, opvliegende, broze man in olijfgroen legertenuue; een man die al vijftig jaar over de hele wereld op de voorpagina's stond.

Mohammed Yasser Abdul-Ra'ouf Qudwa Al-Husseini.

Beter bekend als Yasser Arafat.

Ook bekend als Abu Amar.

Geboren op 24 augustus 1929 in Egypte of – zoals hij zelf beweert – in Jeruzalem.

Oprichter van de Fatah in 1959.

Hoofd van de PLO sinds 1969.

Een man die in 1994 de Nobelprijs voor de vrede had gekregen zonder daadwerkelijk vrede te stichten.

Al-Rashid reed de rolstoel voorzichtig naar buiten.

Hij manoeuvreerde hem zorgvuldig over de treden naar beneden en keek toen in zijn jaszak om te controleren of het er nog zat. Het zat er nog, verborgen onder de dikke Italiaanse leren jas.

Het was een vreemd moment en alleen een professional zou het

door kunnen hebben. Zelfs op deze afstand zag hij Erin McCoy en Donny Mancuso, Bennetts hoofdagent van de DSS, naar hem kijken. Waarom duwde het hoofd van de beveiliging de rolstoel zelf? Waarom werd dat niet gedaan door een bodyguard terwijl al-Rachid van een afstand de hele situatie overzag? Waarom haalde hij zijn hand van de rolstoel af?

Al-Rachid haalde snel zijn hand uit zijn zak en pakte de rolstoel weer vast. McCoy huiverde en keek naar Mancuso. Ze vroeg zich af of hij het ook had gezien. Maar wat had ze nu eigenlijk gezien? Liepen de minister van Buitenlandse Zaken en zijn team echt het risico dat ze neergeschoten zouden worden door het hoofd van de beveiliging van Yasser Arafat? Hier? Met de internationale pers erbij? Dat was toch niet mogelijk? Blijkbaar werd ze paranoïde van dit eerste bezoek aan Gaza. Ze had teveel gehoord over de geschiedenis van het land en teveel briefings gehad. Ze probeerde er niet aan te denken en op te blijven letten.

Maar het lukte haar niet. Het was geen rationele gedachte, maar een instinct en haar instinct vergiste zich maar zelden.

Het was grijs, nat en koud.

Toch glommen er zweetpareltjes op al-Rachids voorhoofd. Moest hij wachten tot de minister over de binnenplaats was gelopen? Moest hij wachten tot Arafat hem begroet had? Of zou dat een enorme Amerikaanse aanval tegen Palestina opleveren? Wat had Amerika niet aangericht in Irak? Was dit het juiste moment? Wilde hij zijn familie en zijn volk dit meegeven? Maar...

Plotseling begon Arafat te hoesten.

Al-Rachid stopte met lopen en stak zijn hand weer in zijn zak.

McCoy en Mancuso keken gespannen toe hoe de minister de andere kant van de binnenplaats bereikte, maar toch zeiden ze niets tegen de DSS-agenten.

Het was vals alarm. Uit al-Rachids zak kwam alleen maar een witte zakdoek, die hij aan zijn baas gaf.

Even later kwam de minister aan bij de ingang, waar Palestijnse en Amerikaanse vlaggen hingen. Hij ging tegenover Arafat en Mazen staan, glimlachte en boog zich voorover om de bevende hand van de oude man te schudden. Honderd fototoestellen maakten duizenden foto's.

McCoy haalde opgelucht adem, maar toen zag ze dat al-Rachid zijn hand weer in zijn zak stak en er een lange rode draad met een schakelaar uithaalde.

McCoy en Mancuso reageerden direct. ‘Zoek dekking!’ riepen ze en ze sleurden Bennett, Galishnikov en Sa’id tegen de grond en probeerden hen met hun lichamen te beschermen. De minister en zijn agenten bleven staan en even konden ze alleen maar verbijs-terd toekijken. De troep journalisten stond ook aan de grond gena-geld en konden niets doen toen al-Rachid ‘*Allahu Akbar*’ – ‘God is groot’ – riep en de trekker overhaalde.

De hele binnenplaats schudde door de oorverdovende explosie. De hele gevel van het gebouw begon in te storten en het regende bloed en lichaamsdelen. In een oogwenk, een fractie van een seconde, waren de twee hoogste Palestijnse leiders en de Ame-rikaanse minister van Buitenlandse Zaken, voor de ogen van de wereldwijde pers, van de aardbodem weggevaagd.

Bennett viel op de harde koude stenen en voelde McCoy op hem neervallen. De limousine beschermde hen voor de kracht van de ontploffing zelf, maar het puin bleef uit de lucht op hen neerval-len. Het vuur en de rook leken de zuurstof uit de lucht te zuigen. Bennett kon geen adem halen en hij kon niet nadenken. Hij keek onder de auto door en zag door een gat in de betonnen muur hoe het puin en het glas op de binnenplaats neer regende. Hij had nog nooit zoiets verschrikkelijks gezien.

En toen was het plotseling voorbij en werd de ironie van de gebeurtenis Bennett duidelijk.

Yasser Arafat was dood... en hij was vermoord door een Pales-tijnse zelfmoordcommando.

Twee

‘Alarmfase rood! Alarmfase rood! Sunburn is dood. Ik herhaal: Sunburn is dood!’

Donny Mancuso schreeuwde in het microfoontje dat aan zijn pols zat. Hij was nu de hoofdagent van de geheime dienst. De meeste andere agenten waren dood of bewusteloos. De anderen lagen met getrokken wapens – uzi’s, MP5 submachinegeweren en Sig Sauer P228’s – op de grond. Geen van de agenten wist precies wat er gebeurd was en of ze nog in gevaar waren. Het was aan Mancuso om ervoor te zorgen dat ze niet weer verrast werden.

Zelfs als ze zo snel mogelijk reden, zou de autocolonne er een uur over doen om de gewonden naar een ziekenhuis in Jeruzalem te brengen. Als ze naar Tel Aviv wilden, zou dat zeker anderhalf uur duren. Voor sommigen was dat te lang. Er waren agenten met derdegraads verbrandingen en anderen hadden veel bloed verloren.

Een bliksemschicht verlichtte de hemel.

Daarna klonk er een donderslag. Het ging steeds harder waaien en elk moment kon er een volgende stortbui losbarsten. McCoy was de eerste die in beweging kwam. Ze schudde het glas van haar rug en uit haar haren en kroop toen naar de open deur van de limousine. Ze pakte haar uzi die onder de bestuurdersstoel lag. Toen deed ze een magazijn met tweeëndertig kogels in het wapen en stopte er nog twee in haar zak.

Bennetts hart klopte in zijn keel.

Mancuso pakte zijn MP5.

Hij kroop om McCoy en Bennett heen naar de open deur van Snapshot en pakte daar de satelliettelefoon van de bestuurdersstoel. Hij belde het operatiecentrum van het ministerie van Buitenlandse Zaken in Washington – met als codenaam Black Tower – en kreeg agent Robbie Trakowski aan de telefoon.

‘Black Tower, hier Snapshot,’ zei Mancuso. ‘Alarmfase rood. Ik herhaal: Alarmfase rood. Er zijn veel slachtoffers. We hebben luchtdekking nodig en iedereen moet geëvacueerd worden. Bevestigen alstublieft.’

In de verte kon hij al geluiden van sirenes horen.

‘Begrepen, Snapshot. We zien live beelden. Ik regel luchtdekking en evacuatie.’

Eerst klonk het als vuurwerk.

Daarna sloegen drie kogels in de open deur van de limousine. Iemand schoot op hen vanaf de straat. Nog acht of negen kogels raakten de auto op nog geen meter van hem af. Het geluid van het machinegeweer werd steeds harder en kwam steeds dichterbij. De toeschouwers vluchtten alle kanten op. Er klonk geschreeuw en overall om hen heen vielen agenten van de DSS en de PA op de grond. Plotseling voelde Bennett dat hij onder Snapshot geduwd werd. Het was McCoy, die hem wilde beschermen tegen het vuurgevecht dat om hen heen was losgebarsten.

Er kwam een man met een rode *kaffiyeh* op naar McCoy toe rennen. Hij schreeuwde iets in het Arabisch en schoot 9mm kogels in haar richting. Bennett kon niet alles zien omdat McCoy voor hem lag, maar hij zag haar de beveiliging van haar wapen afhaken en terug schieten. De man viel niet ver van het hek op de grond. Bennett probeerde adem te blijven halen. Op dat moment realiseerde hij zich dat hij niet gewapend was.

Plotseling was er een lichtflits, wat witte rook en toen een kerkend geluid.

‘RPG!’ riep McCoy.

Het was te laat. Er schoot een raket uit een donker raam aan de overkant van de straat door de menigte heen naar de limousine

van de minister. De ramen van Globe Trotter ontploften en het dak schoot eraf. Het regende puin en glasscherven en er kwam een dikke rookwolk uit de auto.

Bennett zag dat er zes DSS-agenten volledig verbrand waren. Hij zou in een shock beland zijn als het niet allemaal zo snel was gegaan. Er klonk nog meer geschut toen McCoy, Mancuso en zijn teams het vuur beantwoordden.

‘Black Tower, hier Snapshot. We worden beschoten!’

‘Begrepen, Snapshot. Wacht even, dan...’

‘Onmogelijk. Onmogelijk! We worden hevig beschoten door onbekende vijanden. Machinegeweren en raketten. Sunburn is dood. Globe Trotter is verwoest. We hebben luchtdekking en evacuatie teams nodig. Nu! Bevestigen alstublieft!’

De lucht begon donker te worden. De wind werd sterker en gierde over de binnenplaats, waardoor de vlammen aanwakkerden.

‘Snapshot, hier Black Tower. Luchtdekking vanuit het Middellandse Zeegebied is niet mogelijk. Ik herhaal ...’

‘Waarom niet?!’ schreeuwde Mancuso. ‘Waar heb je het over?’

‘Rustig, Snapshot.’

Mancuso schold. ‘Hoe kun je zeggen dat ik rustig moet blijven? We zijn in open gebied en je zegt dat we geen luchtdekking kunnen krijgen!’

Iedereen schrok op van een enorme donderklap. Het begon te stortregenen. Overal om hen heen ketsten kogels af op het wegdek. Nu kwamen er ook schoten van achter een raam op de derde verdieping van het PLC-gebouw.

Mancuso drukte zich tegen de limousine aan en schoot een paar kogels in de richting van het raam. ‘Rooftop Drie, Rooftop Drie, hier Snapshot. We worden beschoten door een sluipschutter. Derde verdieping. Raam acht.’

‘Begrepen, Snapshot.’

Een Amerikaanse sluipschutter op het tegenoverliggende gebouw draaide zich om, richtte zijn Remington 700 pistool en vuurde twee kogels af. Het hoofd van de vijandelijke sluipschutter ontplofte. Maar Mancuso had geen tijd om hem te bedanken, want Washington vroeg zijn aandacht weer.

‘Snapshot, Alpha Bravo moet worden uitgevoerd.’

‘Onmogelijk. Onmogelijk. Je begrijpt het niet: we zitten vast. We worden beschoten door sluipschutters. We kunnen niets doen!’

‘Snapshot, luister naar me. Luister! We kunnen nu niets doen. Helemaal niets! De storm is boven zee nog erger dan bij jullie. De vliegtuigen kunnen niet van de *Reagan* en de *Roosevelt* opstijgen. Ze kunnen het risico niet nemen. Jullie zullen je een weg naar buiten moeten schieten tot jullie hulp kunnen krijgen. Het spijt me.’

Beng, beng, beng!

De schoten echoden over de binnenplaats. Mancuso keek direct omhoog en zag Rooftop Drie vallen en op de straat neerkomen. Hij vloekte en smeed de telefoon woedend terug in de auto. Hoe zou hij Bennett, Galishnikov en Sa'id ooit in veiligheid kunnen brengen? Hoe zou hij zijn eigen agenten in veiligheid kunnen brengen?

Nu kwamen er drie mannen van de overkant van de straat op hen af rennen.

McCoy had geen munitie meer. Bennett had geen wapens. Galishnikov en Sa'id lagen ook ongewapend achter hem. Er kwamen drie schutters met zwarte kappen over hun hoofd naar hen toe rennen en onder het lopen schoten ze kogels uit hun AK-47's.

‘Donny!’ schreeuwde McCoy.

Mancuso keek naar links en schoot een heel magazijn leeg. Twee schutters vielen neer, maar de derde bleef rennen.

McCoy pakte haar reservemagazijn.

Bennett zag dat ze niet op tijd zou zijn. De schutter was nog maar twintig meter van hen verwijderd en kwam snel dichterbij. De derde man rende door het hek en kwam de oprit op. Hoewel de kogels aan alle kanten langs hem heen suisdan, liep hij onverstoord verder. Hij richtte zijn machinegeweer. Bennett verstijfde. Hij kon niet bewegen. Hij kon niet nadenken. Hij kon niet vluchten. Alles leek in slow motion te gebeuren.

Toen klonken er drie harde knallen. *Beng, beng, beng!* Het was een Amerikaanse sluipschutter. De derde man viel op de grond en zijn AK-47 schoof over het bebloede wegdek. Het wapen kwam op een meter afstand van Bennett terecht. Even aarzelde Bennett, maar toen probeerde hij het toch te pakken. Het lukte niet. Het

wapen lag te ver weg. Bennett keek even naar McCoy, die als verlamd op de grond lag. Hij had haar nog nooit zo gezien en het maakte hem bang. Hij keek weer naar het wapen. Toen kroop hij plotseling zonder erbij na te denken en zonder om zich heen te kijken, onder de auto uit. Hij pakte het machinegeweer en bracht dat naar McCoy toe.

‘Hier. Ik dacht dat je zoiets wel kon gebruiken,’ riep hij over het lawaai heen.

Daardoor leek ze weer tot zichzelf te komen.

‘Nee, houd jij die maar,’ zei ze, en ze veegde wat roet uit haar ogen. ‘Ik red me wel.’

McCoy herlaadde haar uzi en draaide zich om, om nog meer magazijnen uit een bergruimte onder de bestuurdersstoel te halen. Ze stopte de magazijnen in haar zakken en keerde zich weer om.

‘Oké, Bennett. Jij gaat weer onder de auto liggen.’

‘Nee, Erin. We hebben te veel...’

‘Kop dicht, Jon en liggen! Jij bent nu het belangrijkste doelwit en het is mijn taak je in leven te houden. Ik heb geen tijd voor discussies.’

Ze keek hem ernstig aan. Ze meende het. Bennett deed wat ze zei. McCoy opende het vuur op de strijders die bij het hek stonden. Bennett kroop weer onder de auto en keek naar rechts. Het PLC-gebouw – of wat daarvan over was gebleven – stond in brand. De hitte van de vlammen was zelfs op deze afstand ondraaglijk. Bennett rook verbrand vlees en hij kon de rook die de binnenplaats vulde zelfs proeven. Hij kon nauwelijks ademhalen en zijn ogen brandden van het roet en het stof.

‘Snapshot, hier Rooftop Eén. Over.’

Mancuso kon zijn collega nauwelijks boven het lawaai uit horen, maar hij wist dat dit het hoofd van de sluipschutters was. Hij had een dringend bericht. Mancuso moest hem wel te woord staan. Hij stopte met schieten en bracht zijn microfoonkje naar zijn mond.

‘Rooftop, hier Snapshot. Zeg het eens.’

‘Snapshot, we liggen ernstig onder vuur, maar er gebeurt iets op de binnenplaats van de moskee aan de overkant. Ik kan het niet goed zien maar er staan daar veel mensen. Het is om de hoek en ongeveer een blok van jullie vandaan.’

‘Begrepen, Rooftop. Zijn er ook AP-agenten?’

‘Nee, Snapshot. De AP heeft veel slachtoffers en het lijkt erop dat ze zijn gevlucht om versterking te halen. Het ziet er niet goed uit.’

‘Denk je dat de menigte hier naartoe komt?’

‘Ik weet het niet zeker, maar dat vermoed ik wel.’

‘Begrepen, Rooftop. Houd je ogen open.’

Mancuso probeerde de situatie te overzien. Ze waren allemaal uitstekend getraind en voorbereid op allerlei rampscenario's. Ze waren allemaal ingelicht over de mogelijke gevaren op deze reis, en dan met name het risico dat extremistische moslimgroeperingen die tegen het vredesverdrag waren, aanslagen of sabotage zouden plegen. Misschien zou er een autobom op de route geplant worden om de ontmoeting van de minister met Arafat uit te stellen of zelfs helemaal te voorkomen. Misschien zouden er zelfmoordaanslagen gepleegd worden in Jeruzalem, Tel Aviv of Haifa om de aandacht af te leiden. Misschien zouden er molotovcocktails naar de colonne gegooid worden. Misschien zouden er problemen komen bij de Israëlische grens of zouden ze te maken krijgen met protesterende anti-Amerikaanse groepen in de straten van Gaza Stad of in de vluchtelingenkampen. Al deze mogelijkheden waren zorgvuldig onderzocht en iedereen was erop voorbereid.

Maar niemand van de ITA – het bureau voor diplomatieke beveiligingsinlichtingen en dreigingsanalyse – of het CIA-kantoor in Tel Aviv had kunnen denken aan iets als dit: iemand die aan de kant van Arafat leek te staan had een goed georganiseerde aanslag gepleegd in samenwerking met een groep mensen die ... Ja, wie waren die mensen eigenlijk? Wie zat er achter deze aanslag? Wie waren de vijanden? Ze wisten dat de Palestijnen gefrustreerd waren en zich tegen Arafat begonnen te keren. Het was te verwachten dat de Palestijnse islamitische leiders woedend waren om de Amerikaanse aanval op Irak. Bovendien waren de afgelopen dagen berichten opgevangen van mensen die tegen de hervatting van de vredesonderhandelingen waren. Maar Amerika noch Israël had serieuze aanwijzingen gevonden voor een interne dreiging tegen Arafat zelf en zeker niet van binnen de beveiligingsafdeling van de PA, laat staan binnen Force 17.

Zelfs Palestijnse dreiging van buiten de overheid waren zeldzaam. In 1998 hadden Arafats troepen hardhandig opgetreden tegen Israëlische opstandelingen, en Sheik Ahmed Yassin, leider

van de Hamas, veroordeeld tot huisarrest. Toen had een onderdeel van de Hamas, de Izzedine al Qassambrigade, de PA gewaarschuwd zich terug te trekken of 'het vuur van de wraak' tegen Arafat te ontsteken en 'de verschrikkingen van een burgeroorlog in de Westelijke Jordaanoever en Gaza' te riskeren. Arafat had zich toen teruggetrokken en de andere Hamasleiders hadden zichzelf officieel gedistantieerd van deze dreiging. Verder gebeurde er niets en het incident was al snel vergeten.

In de herfst van 2002 werd Abu Mazen – toen de politieke rechterhand van Arafat – met de dood bedreigd en gedwongen zijn huis in Ramallah te verlaten en naar Jordanië te vluchten. Er werd toen gezegd dat de bedreigingen afkomstig waren van islamitische extremisten omdat Mazen zich in het openbaar had uitgesproken tegen de zelfmoordaanslagen en omdat hij het geweld van de intifada's 'een grote fout die de Palestijnse zaak jaren terug had geworpen' had genoemd. Er werd ook gezegd dat de bedreigingen van iemand binnen de PA kwamen omdat het gerucht ging dat Mazen van plan was Arafat van de troon te stoten. Mazen ontkende de geruchten hevig, maar het was wel duidelijk dat iemand het op zijn leven had gemunt. Plotseling ging Mazen op reis door Jordanië, Egypte en de Perzische Golf. Overal behalve de Westelijke Jordaanoever en Gaza.

Maar een paar maanden later maakte Arafat het weer goed. Mazen werd niet gearresteerd wegens het voorbereiden van een staatsgreep, maar hij werd benoemd tot minister-president van de Palestijnse overheid. Dat was een merkwaardige wending. Het leek eigenlijk wel een scene uit *The Godfather*: 'Houd je vrienden dichtbij, maar je vijanden nog dichterbij.'

De islamitische leiders maakten zich zorgen. Ze maakten bekend dat ze bang waren dat Abu Mazen zou toegeven aan de druk van Amerika om een eind te maken aan het geweld tegen Israël en dat hij streng zou optreden tegen militante islamitische groeperingen. Zij zagen de benoeming van Abu Mazen als een samenzwering tegen de Palestijnse 'weerstand tegen de bezetting'. Abdallah al Shami, een islamitisch leider, had in *Gulf News* gezegd: 'We zullen doorgaan de zionistische vijand met alle middelen te bestrijden en we zullen ons niet laten tegenhouden door Palestijnen of zionisten.' Abdel-Aziz-al-Rantissi, toen een hoge functionaris in de Hamas, had Arafat en Mazen gewaarschuwd dat een jihad tegen de Joden de enige oplossing was voor de bezetting van Palestina. 'De

Hamas gelooft niet in politieke onderhandelingen,' had hij gezegd en hij had eraan toegevoegd dat de benoeming van een Palestijnse minister-president onacceptabel was omdat die positie maar een doel had, namelijk de opstand de kop in te drukken.

De boodschap was duidelijk: Arafat en Mazen waren in levensgevaar.

Maar dat was allemaal jaren geleden. De CIA en de ITA hadden geen enkele waarschuwing gekregen en nu leek het kaartenhuis om hen heen in elkaar te storten.